

Nojus pastato aukurą

Pagrindinė eilutė: "Aš pasistatysiu savo vaivorykštę debesyje, ir ji bus sandoros ženklas tarp manęs ir žemės."

Pradžios 9:13

Pasirinkti Raštai:

Pradžios 8:20-22; 9:8-17

Atsidėkodamas už Dievo apvaizdos išgelbėjimą, Nojus pastatė aukurą. Jame jis paminėjo naują žmonijos istorijos pradžią. Tvanas išvalė puolusią rasę; išgyveno tik teisusis Nojus ir jo šeima. Viešpats matė, "kad žmogaus nedorybė buvo didelė žemėje ir kad kiekvienas jo širdies sumanymas buvo nuolat tik blogas". (Pr 6, 5) Nojus aukojo tik tuos gyvūnus, kurie buvo žinomi švarūs pagal Bibliją. Jis norėjo, kad toliau viskas būtų teisinga. Jo auka teikė raminantį aromatą Dievui, kuris pareiškė: "Daugiau niekada nebeprakeiksiu žemės dėl žmonių giminės, nors viskas, ką jie galvoja ar įsivaizduoja, nuo pat vaikystės linksta į blogį. Daugiau niekada nesunaikinsiu visų gyvų būtybių." Pradžios 8:21

Mes giriamo Nojų už jo širdies troškimą pradėti viską iš naujo. Tačiau taip pat pastebime, kad Dievas vertina žmoniją taip: "Žmogaus širdies vaizduotė pikta nuo pat jaunystės". Kas vaikystėje nėra patyręs patyčių ar nesityčiojęs iš kitų žaidimų aikštelėje? Kas nėra suspaudęs savo lūpų, kad nekalbėtų blogai apie kitus? Nedaugelis, jei iš viso tokių yra.

Vaivorykštė parodo Dievo žinojimą ir išmintį, kurie gerokai pranoksta žmogaus supratimą. "*Ex nihilo*" - "iš nieko" - teologijoje dažnai vartojamas terminas, apibūdinantis sąvoką, kad Dievas iš nieko sukūrė visatą. Paulius tai patvirtina: "Tikėjimu suprantame, kad visata buvo sukurta Dievo žodžiu, taigi tai, kas regima, nebuvo sukurta iš to, kas regima". Hebrajams 11:3.

Dievas sukūrė sudėtingą atomą, mūsų visatos sudedamąją dalį, ir visus jo variantus. Mes stebimės, kaip giliai buvo apgalvota Kūrinija. Prisiminkime vandenį, būtiną visai gyvybei. Prie vieno deguonies atomo pridėjęs du vandenilio atomus, Kūrėjas sukūrė medžiagą, kuri gali būti skysta, dujinė ir kieta. Ledas, kietos formos, yra lengvesnis už skystą vandenį, todėl plūduriuoja. Ši Dievo numatyta savybė turi įtakos tam, kad priešingu atveju didžioji dalis planetos vandens ištisus metus liktų užšalusi. Vanduo taip pat susitelkia į debesis, kurie, nors ir

sveria milijonus kilogramų, grakščiai plūduriuoja virš žemės, laistydami po ja esančią žemę.

Kai debesys išlieja savo brangų lietų, pro jį prasiskverbia saulės šviesa. Vandens lašeliai laužia šviesą ir skirsto ją į skirtingus bangų ilgius, taip sukurdami vaivorykštės vaizdą ir nuostabias spalvas. Ar tai sutapimas? Tikrai ne! Tai gerai suplanuotas Visagalio Dievo planas. "Dievui nuo amžių žinomi visi Jo darbai". (Apd 15, 18) Vaivorykštė yra vilties simbolis. Jų grožis mus įkvepia. Nojui jis patvirtino, kad Dievas daugiau niekada neatneš potvynio, kuris sunaikintų žemę. Dievas sakė: "Vaivorykštė bus debesyje, ir aš žiūrėsiu į ją, kad prisiminčiau amžinąją sandorą tarp Dievo ir visų gyvų būtybių, esančių žemėje". Ji skirta "amžinoms kartoms". Pradžios 9:16,12

Tai mums suteikia dar vieną prasmės sluoksnį. "Mes, remdamiesi Jo pažadu, laukiame naujo dangaus ir naujos žemės, kurioje gyvena teisumas." (2 Pt 3, 13) Žemė, kurioje gyvena teisumas, yra žemė, kurios kasdien meldžiame: "Teateinie Tavo karalystę. Teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje". Mato 6, 10.